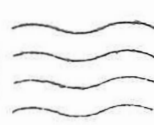

η φωνή της ²⁷ Φυλακτής

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΞΩΡΑΪΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΦΥΛΑΚΤΗΣ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

Ιδρυτής: † Ηλίας Δ. Παπαδούλης
Υπεύθυνος συντάκτης: Δ. Γ. Οικονόμου

Γραφεία: Αγαθουπόλεως 74 104 45 ΑΘΗΝΑ
Τηλ. 86.18.910

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1992
Έτος 9 - Αρ. φύλλου 36

Δόξα εν Υψίστοις Θεώ

...και επί Γης Ειρήνη

ΤΟ Δ.Σ. ΤΟΥ ΕΞΩΡΑΪΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΦΥΛΑΚΤΗΣ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ ΚΑΙ Η «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΤΗΣ» ΕΥΧΟΝΤΑΙ
Στα μέλη του Συλλόγου, τους αναγνώστες της εφημερίδας,
καθώς και σ' όλους τους συγχωριανούς και φίλους
του χωριού μας
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

ΚΑΛΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΙΚΟ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ

ΓΕΝ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΕΞΩΡΑΪΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΦΥΛΑΚΤΗΣ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑ

Καλούνται όλα τα μέλη του Συλλόγου μας στην τακτική Ετήσια Γενική Συνέλευση την Κυριακή 14 Φεβρουαρίου 1993 και ώρα 10 π.μ., στο καφενείο «ΕΞΑΡΧΕΙΑ», Εμ. Μπενάκη 71, Εξάρχεια, με τα παρακάτω θέματα:

1. Απολογισμός απερχόμενου Δ.Σ.
2. Προϋπολογισμός 1993.
3. «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΤΗΣ».
4. Προτάσεις μελών.
5. Εκλογές για την ανάδειξη νέου Δ.Σ.

Η παρουσία όλων είναι απαραίτητη.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Την Παρασκευή 29 Ιανουαρίου 1993 θα πραγματοποιηθεί στο κέντρο διασκέδασης «PARADISE» (πρώην Σουίτα), Κεφαλληνίας 50 και Πατησίων, ο ετήσιος χορός του Συλλόγου μας.

Σε μια άνετη αίθουσα χωρητικότητας 500 ατόμων, ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ, η ΕΛΕΝΗ ΡΩΜΕΣΙΗ, η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΒΛΑΧΑΚΗ, ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΤΟΙΚΟΣ και αρκετοί ακόμη καλλιτέχνες, μας υπόσχονται μια αξέχαστη βραδιά.

Στη λαϊκή ώρα θα εμφανιστεί ο ΜΙΜΗΣ ΓΚΙΟΥΛΕΚΑΣ και δημοτικά θα τραγουδήσει ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΒΑΡΣΑΜΑΣ.

Τα Δ.Σ. του συλλόγου μας καλεί όλους τους συγχωριανούς και φίλους του χωριού μας με τις παρέες τους να παρευρεθούν στην κορυφαία αυτή εκδήλωση του συλλόγου.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

— Η οικογένεια Γεωργ. Παν. Τζιρού απέκτησε αγόρι.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

— Η Αντιγόνη το γένος Αναστ. Δ. Τσιαμαντά και ο Βασ. Πανταζής βάπτισαν το γιό τους Νίκο

— Η οικογ. Αναστασίου Βούζα την κόρη τους Αθανασία.

— Η οικογ. Ηλία Ξηροφώτου το γιό τους Αλέξιο - Κων/νο.

— Η οικογ. Θωμά Γιαννάκου την κόρη τους Αικατερίνη.

— Η οικογ. Ευαγγέλου Κωστή το γιό τους Κων/νο.

— Η οικογ. Γεωργίου Αυγέρου το γιό τους Ιωάννη.

ΓΑΜΟΙ

— Χρήστος Μαγαλιός - Μικέλα Παπαδοπούλου.

— Ηλίας Κυριτσάς - Ελισάβετ Καζάκη.

Τους ευχόμαστε να ζήσουν.

ΘΑΝΑΤΟΙ

— Νικόλαος Αν. Σιάτρας ετών 90.

— Χρήστος Β. Σκρέτας ετών 83

— Ιωάννης Αν. Παππής ετών 73

— Θεοδώρα Τσιρίγγα ετών 66.

Πρόκειται για τη θυγατέρα του Κων. Παπαδούλη, η οποία με το τέλος του Εμφυλίου πολέμου βρέθηκε στην Τασκένδη της Σοβιετικής Ένωσης. Όταν επιτράπη ο επαναπατρισμός των Ελλήνων επέτρεψε με την οικογένειά της στην πατρίδα, όπου και αναπαύτηκε για πάντα.

Ο αδελφός της Απόστολος Παπαδούλης, που ως γνωστόν βρίσκεται στη Σουηδία, στη μνήμη της δώρησε στην εφημερίδα μας το ποσό των 10.000 δρ. Η «Φ. της Φ.» τον ευχαριστεί τόσο για τη δωρεά του όσο και για το μεγάλο και συνεχές ενδιαφέρον του και τις τακτικές εισφορές για την έκδοσή της.

Στους οικείους των εκλιπόντων η «Φ. της Φ.» εκφράζει τη λύπη της και τα θερμά της συλλυπητήρια.

ΕΙΣΦΟΡΕΣ

Σιάτρας Γ. Αναστάσιος	3.800
Παπαδούλης Β. Παναγ.	4.000
Τσιαμαντάς Αν. Δημ.	2.000
Αποστολακούλης Β. Στ.	1.000
Παπαγεωργίου Αθ. Παν.	1.000
Τζιρός Γ. Δημήτριος	5.000

Μαυρουδής Ιωάννης	1.000
Κυριτσά Αθ. Λενιώ	1.000
Γωγούλης Ν. Γεώργιος	2.000
Καναδάς	2.000
Παππής Δ. Αλκιβιάδης	1.000
Αποστολακούλης Β. Ηλ.	1.000
Κωστή - Χαλκίδα Ευστ.	
Βόλος	1.000
Μπαρας Σ. Στέλιος	1.000
Καβολάρης Γεώργιος	2.000
Τσιαμαντάς Δημ. Αν.	1.000
Μπαρας - Ζήση Ευτυχία	1.000
Μπαρας Ι. Θωμάς	1.500
Μπαρας Θ. Βασίλειος	1.500
Μπαρας Σ. Ιωάννης	1.000
Αλεξίου Χρ. Ιωάννης	1.500
Μπαρας Σ. Γεώργιος	1.000
Κωστής Χρ. Δημήτριος	3.000
Μπαρας - Παλαμιώτη Αλ.	2.000
Φώτος Αν. Γρηγόρης	5.000
Μπαρας Παν. Βασίλειος	1.500
Σιάτρας Βασ. Αναστάσιος	1.000
Γωγούλης Χρ. Ιωάννης	5.000
Πλιάτσικας Ι. Βασίλης	2.000
Διαμαντής Κ. Σωτ.	4.000
Τζιρός Αλεξ. Φάνης	5.000
Γιαννάκος Ι. Ηλίας	1.000
Γούλας Βασίλειος	2.000
Παπαδούλης Κ. Αποστ.	10.000
Παπαδούλης Γ. Παν.	1.000
Γιαννάκος Λ. Παν.	2.000
Μπαρας Π. Νικ.	1.500
Αυγέρου Γ. Αθαν.	1.000
Αυγέρου Αθ. Χρ.	1.000
Αλεξίου Γ. Ιωάν.	2.000
Πρίτσας Αν. Κων.	5.000

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΤΗΣ»

Τριμηνιαία εφημερίδα του εξωραϊστικού συλλόγου Φυλακτής Καρδίτσας
Έδρα: Αθήνα

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Αλεξίου Παναγιώτης
Οικονόμου Δημήτριος
Παπαδούλης Γεώργιος
Πρίτσας Αναστάσιος
Πρίτσας Γρηγόριος

ΙΔΡΥΤΗΣ

† Ηλίας Παπαδούλης

Υπεύθυνος σύνταξης
Οικονόμου Δημήτριος
Αγαθουπόλεως 74
Τηλ. 86.18.910

Υπεύθυνος τυπογραφείου
Γ. Γαλαίος
Τζαβέλα 9-13, Αθήνα
Τηλ. 330.15.16

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Ατελιέ Υψηλής Ραπτικής
ΒΑΣΩ ΚΥΡΙΤΣΑ — ΚΑΛΛΗ

Κεδρινού 89

Αμπελόκηποι

Τηλ. 69.30941

Τζάμια — Κρύσταλλα —

Καθρέπτες

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΡ. ΜΑΓΑΛΙΟΣ

Κηπουπόλεως 9

Κηπούπολη

Τηλ. 5737375

Ηλεκτρικά Είδη

ΑΠΟΣΤΟΛ. ΑΝ. ΜΑΓΑΛΙΟΣ

Φοινίκης 45 - 47

Σεπόλια

Τηλ. 5127379

— ΤΖΑΜΙΑ — ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ

— ΚΑΘΡΕΠΤΕΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΝ. ΠΡΙΤΣΑΣ

Θηβών 202 ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Τηλ. 5726559

ΕΙΔΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

ΑΝ. ΔΗΜ. ΤΣΙΑΜΑΝΤΑΣ

Σπετσών 69 ΚΥΨΕΛΗ

Τηλέφ. 8224889

Μεταφρές — Μετακομίσεις

ΦΑΝΗΣ ΣΩΤ. ΚΥΡΙΤΣΑΣ

Τηλ. 2622892

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΣΤ. ΠΑΠΠΗΣ

Θηβών και Μ. Ψελλού 2

ΝΕΑ ΛΙΟΣΙΑ

Τηλέφ. 5715379, 5748894

Σιδηρές Κατασκευές

ΑΘΑΝ. ΚΥΡΙΤΣΑΣ

Σπάρτης 6, Βριλήσια

Τηλ. 6447851

Ευλουργικές Εργασίες

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ι. ΠΡΙΤΣΑΣ

Τριάντη 4

Μπραχάμι

Τηλ. 9920198

ΠΑΝΤΟΣ ΤΥΠΟΥ

ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΕΣ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡ. ΓΩΓΟΥΛΗΣ

Μεθοδίου 19 ΝΕΑ ΛΙΟΣΙΑ

Τηλέφωνο 5721213

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ

ΣΤΕΓΕΣ — ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΕΣ ΣΤΕΓΕΣ

ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΤΖΙΡΟΣ

☎ 66.66.309 Αιθούσα Αττικής

ΧΩΜΑΤΟΥΡΓΙΚΑΙ

ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΕΚΣΚΑΦΕΣ —

ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΕΙΣ

ΕΚΒΡΑΧΙΣΜΟΙ —

ΜΠΑΣΩΣΕΙΣ

ΚΑΝΑΔΙΑ

ΤΑΣΟΣ ΑΥΓΕΡΟΣ

Τηλ Γραφ. 5750.478

» οικ. 5753.284

Δωδεκανήσου 95 — Περιστέρι

Εργαστήριο Χρυσοχοίας

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΗΣ

Πραξιτέλους 1, 1ος όροφος

Τηλ. 32.18.247

ΣΥΝΤΑΓΜΑ — ΑΘΗΝΑ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Μαρία Χρυσαφίδου —

Ξηροφώτου

Δευκαλιώνες 9Α

ΛΑΡΙΣΑ

Τηλ. 041 - 250008

ΕΛΕΝΗ ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ

ΧΑΡΑΚΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΣΕ ΜΕΤΑΛΛΑ ΚΑΙ

ΓΥΑΛΙ

Σκρα & Μυκάλης 14

τηλ. 7668213

ΛΟΓΙΣΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Αναλαμβάνει την τήρηση λογιστικών διβλίων όλων των κατηγοριών (Α' Β' Γ' Δ')
Εργατικά και Φορολογικά Θέματα

ΤΣΙΑΜΑΝΤΑ ΜΑΡΙΑ

Πτυχιούχος

Ανωτάτης Βιομ. Σχολής

Μαρασλή και Παπαναστασίου

Τηλέφ. 314.158

Τηλ. οικίας 313.773 Χαριλάου

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Καφενείο — Ουζερί

τα «ΑΓΡΑΦΑ»

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΟΥΖΑΣ

Πάρνηθος 24

Κυψέλη

Τηλ. 8625249

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΕΙΔΗ

ΑΝ. ΑΠ. ΜΑΓΑΛΙΟΥ και Σία

Κρέοντος 135, Σεπόλια

☎ 51.30.668

ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΜΗΤΣΙΟΥ

Εμμ. Μπενάκη 71, Εξάρχεια

☎ 36.00.506

Ανέκδοτες ιστορίες

ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ

Αγαπητή μου εφημερίδα «Φωνή της φυλακτής», σε χαιρετώ. Δάβασα το φύλλο σου αρ. 34 και είδα να παραπονείσαι ότι δεν έχεις συνεργάτες αρθρογράφους και στερείσαι υλικού. Λυπούμαι που σήμερα υπάρχουν πολλοί γραμματισμένοι στο χωριό μας, νέοι και μεσοκόποι, που μπορούν να σε βομβαρδίζουν καθημερινώς με τα άρθρα τους.

Εάν γυρίσουμε πίσω 60 χρόνια, στο χωριό μας ήταν ένα κωμμοσάπαιδο — ο Γεώργιος Ευαγ. Παπαγεωργίου — ενώ σήμερα το χωριό μας έχει επιστήμονες.

Εγώ αν και μακριά που βρίσκομαι από το χωριό μας θα σου στείλω ένα άρθρο, ένα διήγημα από τον πατέρα μου.

Ο πατέρας μου έλαβε ένα γράμμα από τον αδελφό του Μήτσιο Παπαδόπουλο που κατοικούσε στην Κιρδίτσα. Το γραμματόσημο είχε την κεφαλή του Καραϊσκάκη, το ίδιο με το άγαλμα της Κιρδίτσας. Το γραμματόσημο το έδωσε σε μένα ο πατέρας μου. Εγώ ρώτησα τι ήταν ο Καραϊσκάκης γιατί στο σχολείο μάθαμε για το Νικητάρη, Κολοκοτρώνη, Ανδρούτσο, Παπαφλέσσα κλπ., για τον Καραϊσκάκη πολύ λίγα πράγματα. Ο πατέρας μου μου εξήγησε ότι ο Καραϊσκάκης ήταν η ψυχή της Επανάστασης του '21 και άρχισε την ιστορία του.

Όταν κατέβηκε ο Καραϊσκάκης στα χωριά μας ήταν σχεδόν 20 χρονών και είχε 67 παλικάρια επαναστάτες και ένα Τουρκαλβανό. Την περίοδο αυτή τα χωριά μας ήταν Τουρκοκρατούμενα και πλήρωναν ένα φόρο στους Τούρκους. Το Στούγγο (Κρυονέρι) ήταν τσιφλίκι ενός Αγά που κατοικούσε στο Μουζάκι και οι Στουγγιώτες ήταν μεσακάρηδες στο τσιφλίκι του Αγά, είχαν καλυβόσπιτα, έμεναν συνέχεια εκεί και έστελναν στον Αγά το 50% της σοδειάς.

Όταν κατέβηκε ο Καραϊσκάκης απαγόρευσε τον κάθε φόρο που δίνουν τα χωριά μας στους Τούρκους, απαγόρευσε και στους Στουγγιώτες να δίνουν το 50% της σοδειάς στον Αγά. Οι Στουγγιώτες είπαν στον Αγά την απαγόρευση που έκανε ο Καραϊσκάκης, ο Αγάς κάνει γράμμα στον Καραϊσκάκη και του γράφει ν' αφήσει τον κόσμο να στείλει τη σοδειά που

του ανήκει, αλλιώς «θα με αναγκάσεις να ρθω μόνος μου και τότε αλλοίμονό σου' θα σε πελεκήσω, θα σε ψήσω ζωντανό». Ο Καραϊσκάκης του απαντά: «έλα αν σε κρατάει ο πεινιός σου». Εν τω μεταξύ ο Καραϊσκάκης με την παρέα που γυρόφερναν στο Μουζάκι και έμαθε ότι σε τρεις μέρες ο Αγάς θα ξεκινούσε για τη Νευρόπολη, για το τσιφλίκι. Ο Κα-

Του ΠΑΝΑΓ. Β. ΠΑΠΑΔΟΥΛΗ

ραϊσκάκης έδειξε την πονηριά του και οργάνωσε τους άνδρες του στα στενά του Μουζακίου ως εξής: Πρώτα έκανε ένα ξύλινο γεφύρι στο ποτάμι το Μουζακιώτη ή Μπλιούρη με κορμούς από πλατάνια, να μπορεί να κυκλοφορεί άνετα. Στο γεφύρι αυτό, που σήμερα βρίσκεται με τοίχους και σίδερα, έμεινε το όνομά του και ονομάζεται η γέφυρα του Καραϊσκάκη. Ύστερα 15 απ' τα παλικάρια του έστειλε στη δεξιά όχθη του ποταμού στο Βροστιανίτικο μέρος, άλλα 15 στην αριστερή όχθη πάνω από το χάνι του θάνου, που είναι όλο βράχια και απότομα τσογκάνια και ετοίμασαν πέτρες μεγάλες, κοτρώνες, και ο Καραϊσκάκης με τους υπόλοιπους 37 μπροστά από το γεφύρι.

Την Παρασκευή το πρωί ο Αγάς ξεκίνησε. Πήρε μαζί του ένα λόχο στρατό που έδρευε στο Μουζάκι. Ο Αγάς και ο λοχαγός καβάλα, ο στρατός πεζός. Όταν η εμπροσθοφυλακή έφθασε κοντά στο γεφύρι και η οπισθοφυλακή ήταν στο Χάνι του θάνου, τότε άρχισε το πανηγύρι. Την πρώτη μπατάρια την έδωσε ο Καραϊσκάκης. Οι Τούρκοι που δεν περίμεναν μια τέτοια ενέδρα τάχασαν και άρχισαν να οπισθοχωρούν. Οι 15

απ' το Βροστιανίτικο τους άνοιξαν πυρά και τους χτυπούσαν πλάγχα, οι άλλοι 15 πάνω απ' τα βράχια άρχισαν να ρίχνουν πέτρες που παρέσυραν το χαλιά και χαλούσαν τον κόσμο. Οι Τούρκοι πανικοβλήθηκαν και τόβαλαν στα πόδια μέσο στους μπαχτσέδες του Μουζακίου, ο Αγάς και ο λοχαγός παράτησαν τ' άλογα και τόσασαν ποδαράτα. Έτσι τελείωσε

η πρώτη μάχη του Καραϊσκάκη, το πρώτο βάφτισμα. Οι Τούρκοι άφησαν πολλούς νεκρούς και τραυματίες στο πεδίο της μάχης.

Ο ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ ΤΟ ΚΟΥΤΣΚΟ (ΜΩΡΟ)

Μετά τη μάχη στα στενά του Μουζακίου και την πανολεθρία των Τούρκων, ο Ταγματάρχης που έδρευε στο Φανάρι, στον Πύργο Ιθώμης, λύσαζε απ' το κακό του, στέλνει μια γραφή στον Καραϊσκάκη και του λέει «Καραϊσκάκη ετοίμασε το λάκκο σου, θάρθω ν' ανταμωθούμε». Ο Καραϊσκάκης του απαντά «νάρθεις, Ταγματάρχη, θα κάνω το λάκκο και θα δούμε ποιος από μας θα πέσει μέσα».

Μετά 5 μέρες ο Ταγματάρχης μάζεψε στο Φανάρι το λόχο από το Μουζάκι, το λόχο από το Παλπόκαστρο και το λόχο που είχε στο Φανάρι και την έβδομη μέρα ξεκίνησε για τη Νευρόπολη. Ο Καραϊσκάκης παρακολουθούσε όλη τη διαδικασία και ετοιμάστηκε. Ειδοποίησε στο χωριό μας να είναι έτοιμοι όταν τους χρειαστεί. Το παρατηρητήριο στον Απλιά του Βουνεσίου είδε τη φάλαγγα των Τούρκων στη Ράζια τη

Βουνεσίωτικη και σιγά - σιγά που έφθασε στον Πεταλίτη και στα αλώνια για ξεκούραση. Ο παρατηρητής έριξε μια τουφεκιά για σύνθημα, ότι έρχονται οι Τούρκοι.

Ο Καραϊσκάκης αμέσως μάζεψε τους χωριανούς μας, τους Σερμενκιώτες και τους τοποθέτησε στο Κόκκινο λιθάρι, Απλιά, Καραούλη, Απέλινα, Μνήματα, Ράχη Πατλιά, Αλώνια Γλαβά, Καλύβια Αλεξέικα, Μουζιάτικα και το σύνθημα ήταν μόλις νυχτώσει ν' ανάψουν φωτιές πολλές, όσες μπορούσε ο καθένας.

Οι Τούρκοι μόλις ξεκουράστηκαν συνέχισαν το δρόμο τους στον Άη Θανάση, Τσέρνα, Μαγούλα, Γούρνα Βαβάς και στο Τσιφλίκι, στο ψηλότερο μέρος, στήθηκε η σκηνή του Ταγματάρχη. Οι άλλες σκηνές πιο πέρα. Ο ήλιος άρχισε να πέφτει, έστειλαν το στρατό να μάσει ξύλα. Ο Καραϊσκάκης με τ' ασκέρι του ήταν στις Καθάρες τις Στουγγιώτικες και παρακολουθούσε τις κινήσεις τους. Έστειλε τον Τουρκαλβανό και ακόμη έναν για γλώσσα και έπιασαν ένα Τούρκο από τον οποίο πληροφορήθηκαν για τη διοίκηση τάγματος - λόχου.

Μόλις σουρούπωσε άναψαν παντού οι φωτιές, λες και ήταν ανάσταση. Φωταγωγήθηκε όλη η Νευρόπολη και όλες οι λαγκαδιές. Οι Τούρκοι τάχασαν, νόμισαν ότι θα είναι τάγματα ολόκληρα. Τότε ο Καραϊσκάκης έστειλε τον Τουρκαλβανό με έναν ακόμη στον τούρκικο καταυλισμό και τους έταξε, πως αν πετύχει η αποστολή θα τους δώσει τ' άρματά του. Τους έδωσε ένα σακκούλι με 10 οκάδες μπαρούτι, το κούτσικο, να κάνουν ένα δέμα ξύλα, να το βάλουν μέσα και να πάνε να το ρίξουν στη φωτιά, στη σκηνή του Ταγματάρχη. Εκεί ήταν συγκεντρωμένοι οι λοχαγοί, οι δημοίριτες, όλη η κεφαλή του τάγματος. Έτσι και έγινε. Οι δυο μπήκαν στη σκηνή, έριξαν τα ξύλα με το μπαρούτι στη φωτιά και βγήκαν αμέσως έξω. Σε λίγα δευτερόλεπτα η σκηνή λαμπάδισε και κάπκιναν ζωντανοί όλοι οι Τούρκοι που ήταν μέσα. Αμέσως άρχισε το παπερντί, το τουφεκίδι αναμεταξύ τους. Χωρίς διοίκηση χτυπιόνταν σαν πρόβατα.

Το πρωί άρχισε να κοπάζει... ΣΥΝΕΧΕΙΑ στη σελ. 6

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ
ΜΗΝ ΠΕΤΑΤΕ ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΟΠΟΥΔΗΠΟΤΕ
ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Βοήθησε στην έκδοση και διάδοση της Εφημερίδας στέλλοντας τη συνδρομή ή την εισφορά σου στον Ταμία του Συλλόγου:

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ Ι. ΑΛΕΞΙΟΥ
ΤΙΜΟΘΕΟΥ 57 ΒΥΡΩΝΑΣ, ΤΗΛ. 76.50.517

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΣΗΜΕΡΑ ΚΙ ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΚΑΘΕΣΤΗΚΥΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Κάθε νέος στο ξεκίνημα της ζωής βλέπει τον εαυτό του λίγο - πολύ σαν σταυροφόρο. Τη ζωή όχι σαν σύγκρουση αντιθέσεων αλλά σαν ευγενή αγώνα για την επικράτηση της αρετής. Τι θα άξιζε άλλωστε η νεανική ηλικία, αν της έλειπε αυτός ο ενθουσιασμός, αυτή η πίστη ότι ο κόσμος μπορεί και πρέπει ν' αλλάξει;

Ωστόσο η πρώτη επαφή με την πραγματικότητα είναι σύγκρουση. Από εκείνες τις συγκρούσεις που πληγώνουν την ανθρώπινη ευαισθησία, που υποβιβάζουν συχνά τις ανθρώπινες σχέσεις στο επίπεδα των οικονομικών συναλλαγών, που υποχρεώνουν τις δροσερές νεανικές φιλοδοξίες να παραχωρήσουν «γην και ύδωρ» σε μια αδήριτη ανάγκη για ζωή και ύπαρξη σ' ένα χιμαιρικό «σήμερα» κι ένα παμφάνο «αύριο». Το δίλημμα που αντιμετωπίζει ο νέος είναι σκληρό: Ή εντάσσεται στο σύστημα που ισχύει ή περιθωριοποιείται. Οι κοινωνικοί μηχανισμοί συχνά αποδείχνονται ανίκανοι να λειτουργήσουν στη βάση της αποδοχής του αντιρρησίας σαν προϊόν της ίδιας της δημοκρατίας, της παιδείας και της ελευθερίας, λειτουργούν δηλαδή σαν στείροι μηχανισμοί συντήρησης. Από την άλλη πάλι απαιτείται αρκετή σοφία και πείρα ζωής, για να συνειδητοποιήσει κανείς ότι η δημιουργική αμφισβήτηση δεν είναι, δεν μπορεί να είναι μόνο άρνηση ή μόνο αποδοχή. Από την άποψη αυτή οι νέοι φαίνεται πως στερούνται κάτι που, δυστυχώς, όταν το αποκτήσουν, παύουν να είναι νέοι, έχουν δηλαδή ήδη αφομοιωθεί ή έχουν σκαλώσει στα γρανάζια κάποιας πεζής καθημερινότητας, που γνωρίζει πολύ καλά πώς να καταστέλει σαν άλλος Προκρούστης το σθένος της άρνησης, περικλύποντας την περισσή ελευθερία που κρατά ζωντανή τη νιότη και εξομοιώνοντας άτομα απ' τη φύση τους ανάμοια.

Η αντιπροσέωση κοινωνίας και νέου είναι πάνω απ' όλα ιδεολογική. Ο αμόλυκτος χώρος απ' τον οποίο ο τελευταίος αφορμάται του δίνει το δικαίωμα να λέει «όχι», όταν του προτείνεται να ρίξει νερό στο κρασί του, να ακύψει το κεφάλι σε κάποιες αναγκαιότητες που δεν κατάνοεί, που δε θέ-

λει να καταλάβει. Ο νέος είναι ένας διαμορφωμένος άνθρωπος που έχοντας αποκτήσει συνείδηση της ατομικότητάς του, διαμορφώνει και διατυπώνει άποψη για τον κόσμο. Ποιος θα του αρνηθεί αυτό το δικαίωμα; Πολύ περισσότερο, όταν μάλιστα ένα ολάκερο σύστημα αγωγής αποσκοπούσε ακριβώς σ' αυτό; (υποτίθεται τουλάχιστο ότι σκοπός της παιδείας είναι να πλάσει ελεύθερους ανθρώπους). Γιατί λοιπόν να ενοχλεί το γεγονός ότι κάποιοι κρίνουν ότι έχουν λόγο για την πολιτική, για την οικονομία, για τις ανθρώπινες σχέσεις, για τις συνθήκες ζωής, για τις αξίες και

Του Βασίλη Παν. Αλεξίου

Φιλόλογου

τους σκοπούς της ομάδας; Φαίνεται πως η κοινωνία δεν έφτασε στον αναγκαίο βαθμό αυτοσυνειδησίας που θα της επέτρεπε να δεχτεί σαν πρώτιστη ανάγκη την ανάγκη να εξελισσεται σε ρυθμούς που θα της μετέβαλλαν τις δομές της ή σε βαθμό που θα της άλλοζε χαρακτήρα. Θεωρεί συχνά πολυτιμότερο, αντί να προσανατολίζεται στα μηνύματα των καιρών, να προστατέψει αυτούς που κατέχουν μια θέση στην ιεραρχία της, που βρήκαν μια «θεσούλα» στο μπόι τους ή ανώτερη απ' αυτό, που βολεύτηκαν και ζουν σε μακαριότητα, νιώθοντας απόλυτα ασφαλείς όσο το σκάφος πλέει με κλειδί καλά φυλαγμένο. Τι θέλουν οι νέοι και ζητούν ριζικές αλλαγές; Μια χαρά είναι τα πράγματα!...

Οι νέοι όμως γοητεύονται από την ανασφάλεια. Ο επικίνδυνος δρόμος του πρωτόγνωρου τους σαγηνεύει. Η εμπειρία τους μικρή, μεγάλα τα οράματά τους. Με πλήρη συνείδηση μένουν έξω από τα «τείχη», σύρουν προς το μέλλον. Είναι η φωνή του αύριο, που έτοιμα κι αλλιώς θα ρθει. Μόνο που όταν θα φτάσει θα χαράξει νέα τείχη γύρω τους και θάναυ αυτοί που θα κρύβουν πίσω το κλειδί του τιμονιού. Η συντήρηση κι ο επαναστασιασμός είναι τελικά τα δυο μόνιμα συστατικά της διαλεκτικής της εξέλιξης. Και η προσαρμογή στα δεδομένα που ισχύουν κάτι εξίσου βέβαιο με τη μεταβολή της

κοινωνίας, σε ρυθμούς που είναι ευθέως ανάλογοι με την ένταση των αντιθέσεων.

Η διάσταση όμως ξεκινάει από την οικογένεια. Χάσμα χωρίζει τις γενιές. Τι πιο φυσικό! Αλίμονο αν είχαν δίκιο οι γονείς, αλίμονο αν είχαν δίκιο οι νέοι. Δεν είναι μοιρολοπρία, αλλά αν έλειπε το ένα απ' τα δύο, η τάση για διατήρηση ή η τάση για αλλαγή, ο κόσμος θα μετατρέπταν αυτόματα σε νεκρό οργανισμό ή σε επικίνδυνη χιονοστιβάδα, που παρασέρνει τα πάντα, αλλά είναι καταδικασμένη να σταματήσει κάπου, όπου μοιραία και σταματά. Αν το ένιωθαν αυτό οι

εκπρόσωποι της νέας γενιάς, αν το ήξεραν οι πρεσβύτεροι, δε θα μιλούσαν για πρόβλημα αλλά για φαινόμενο.

Ωστόσο τα κινήματα πάντα διατηρούν έντονη την παρουσία τους, οι διαμαρτυρίες, τα ψηφίσματα, οι πορείες, οι διαδηλώσεις και όχι σπάνια οι αιματηρές συγκρούσεις —ας θυμηθούμε το Μάη του '68— αποτελούν μια πραγματικότητα που δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει, αλλά ούτε και να αγνοήσει. Ο άνθρωπος δεν είναι έρμαιο στα χέρια της μοίρας, ούτε μαρνιονέτα στα δάχτυλα της ιστορίας. Οι μάζες διαμορφώνουν το σήμερα και ως ένα βαθμό φέρουν και την ευθύνη του. Και το άτομο, τότε χαμένο μέσα στη μάζα, τότε παρορμητικό αλλά και κάποτε ηγετικό στοιχείο, ρυθμιστής της ποιότητας του μικρόκοσμου αλλά και πολίτης του σύμπαντος ζητάει τη θέση του, τη θέση που η σημερινή κοινωνία του έχει τάξει. Γιατί, λοιπόν, συχνά του την αρνείται; Ίσως γιατί αν τα «μαύρα» πρόβατα καταλάβουν δικαιωματικά τη θέση τους ανάμεσα στα «άσπρα», το σύμπαν ανατρέπεται, η «θεσούλα» χάνεται, κάποιοι θα πρέπει να ομολογήσουν ανοιχτά την ευθύνη τους για ό,τι έπραξαν ή ό,τι δεν έπραξαν. Θα πρέπει να λογοδοτήσουν για τους πολέμους που προκάλεσαν —στο όνομα της ειρήνης. Για τη φαυλότητα που επέδειξαν στο όνομα της αρετής. Για τα εγκλήματα που διέπραξαν στο όνομα της δικαιοσύνης. Κο-

ντολογίς θα πρέπει να ξαναδοθεί στην ειρήνη, στην ελευθερία, στη δικαιοσύνη ένα παγκόσμιο περιεχόμενο που θα εξαφανίσει, θα συνθλίψει τη μηδαμινή τους παρουσία, τη ρηχή τους ύπαρξη. Ο νέος δε φέρει ευθύνη για την κατάσταση που επικρατεί. Δεν ερωτήθηκε καν γι' αυτήν. Ο λόγος του είναι μαρτυρία που αποκαλύπτει ενοχές. Γι' αυτό του αφαιρείται ο λόγος. Γι' αυτό αντιμετωπίζεται «αφ' υψηλού», με ερωπία, με υποτιμητικό τρόπο.

Όμως η αμφισβήτηση, όσο γόνιμη, όσο αναγκαία κι αν είναι για να γυρίσει ο τροχός της ιστορίας, έχει ορισμένα όρια: την ανάγκη να διατηρηθούν οι κοινωνίες, η μεγάλη αυτή κατάκτηση του ανθρώπου κι ό,τι αυτή συνεπάγεται: αξιοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού, εξανθρωπισμό του ανθρώπου. Η σύγκρουση του «εγώ», λοιπόν, με την κοινωνία είναι στην πράξη σύγκρουση της ατομικότητας και της συλλογικότητας του ανθρώπου και ενέχει ένα καθαρότατο χαρακτηριστικό τραγικότητας. Η τραγικότητα αυτή συνίσταται στο ότι το άτομο σύρεται ανάμεσα σε δυο πόλους που έχουν και οι δυο λόγους ύπαρξης, είναι σπουδαίοι, αλλά σε κάποια αδιέξοδα της ίδιας της ζωής το άτομο καλείται να θυσιάσει τον ένα από τους δυο για χάρη του άλλου. Αυτό σημαίνει ότι κάποτε η φωνή της ατομικότητας είναι για ορισμένα άτομα ισχυρότερη από τη φωνή της κοινωνικότητας ή και αντίστροφα. Ό,τι και να υπερισχύσει θ' αποδώσει μια κατάσταση ολοκληρωμένη, λειψή, ωστόσο μεγαλειώδη, υπό τον όρο βέβαια ότι είναι απόφαση του υποκειμένου. Στη μια περίπτωση το άτομο αποσύρει τις ατομικές του απαιτήσεις και θέτει εκούσια τις δυνάμεις που στην υπηρεσία κοινών στόχων, χωρίς να διεκδικεί κάτι προσωπικό, κάτι «δικό» του σαν αμοιβή για τις όποιες υπηρεσίες του. Στο κοινό έργο το δικό του λ'θάρι δε φέρει καμιά σφραγίδα το «εμείς» απορροφά το «εγώ» δημιουργικά, το κίτταρο εργάζεται ανώνυμα για τον οργανισμό. Στην άλλη περίπτωση το «εγώ» απαιτεί με τέτοια ένταση, ώστε κανένας λόγος δεν είναι αρκετά ισχυρός, για να

ΣΥΝΕΧΕΙΑ στη σελ. 5

Στήλη των νέων

Συνεχίζουμε τη δημοσίευση ποιημάτων του εξαίρετου μαθητή και ποιητή Αποστ. Παληού (εγγονού του αείμνηστου Λ. Ξηροφώτου). Γνωστός φιλοξενούμενος της στήλης και από παλαιότερες δημοσιεύσεις. Σχόλια δικά μας δεν χρειάζονται. Ας τα κάνουν οι αναγνώστες μας.

ΦΥΛΑΚΤΗ! ΤΟ ΟΜΟΡΦΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Μέσα στο δροσερό γλυκοχάραμα του καλοκαιριάτικου και ξάστερου ουρανού, εσύ, σαν μια γλυκιά, αγνή μορφή, ξεχωρίζεις μοναδική μου ΦΥΛΑΚΤΗ! Μέσα στο σούρουπο των σκέψεων και των θουβών συλλογισμών μου, εσύ, σαν μια δειλή πνοή ζωής, αντανακλάς την ξεγνοισιά στο πρόσωπό μου. Μέσα στο σκοτεινό κι αβέβαιο μέλλον που μας τριγυρίζει, εσύ, πηγή ελπίδας κι αγάπης για ζωή, θα στέκεσαι παντοτινά δίπλα στο δάσος σου, αναπολώντας τα περασμένα μεγαλεία σου και πλάθοντας όνειρα αλώβητα απ' το χρόνο. ΦΥΛΑΚΤΗ! Άξια μάννα των παιδιών σου, σκορπάς παντού τη ζεστασιά και τη χαρά, περιμένοντας με ανοικτές τις αγκαλιές σου να νιώσει ο κόσμος σου που σε ποθεί, υγεία, δροσιά, κουράγιο και ευτυχία. Η Πούλια κι ο Αυγερινός είν' οι καλύτεροί σου φίλοι κι η νιότη που σε περιλούζει ασπείρευτα, είναι η μόνιμη ακούραστη συντροφιά σου. Το μελιστάλαχτο άρωμα των ανθών σου ξεχειλίζει μεσ' απ' τους λουλουδιασμένους κήπους σου. Η ζηλευτή σου αρχοντιά και γοητεία, σε κάνουν να φεγγοβολάς, να λάμπεις σαν αστέρι, αστέρι φλογερό, αλλιώτικο από τ' άλλα. Μέσα στην ήρεμη, γαλήνια νυχτιά, ακούγοντας τη συναυλία των γρύλλων σου, κοιμάσαι όμορφα νιώθοντας αγαλλίαση και ευφροσύνη. Κι όταν έρθει πάλι το ξημέρωμα, μια άπειρη, νεανική δροσοσταλίδα, στέκεται πότε χλωμή κι ωχρή σα δάκρυ, και πότε εκστατική και λιοπερίχυτη, σαν το μοναδικό, πολύτιμο ρουμπίνι, πάνω στο ηδονικό φύλλο της γαλήνης και της χάρης. Γύρω από τα όμορφα, φιλόξενα σπιτάκια σου, τα γραφικά για τους διαβάτες μονοπάτια σου, στέκονται όλο ζωντάνια δίνοντας δροσιά και οξυγόνο τα όμορφα, μοναδικά έλατα του ασύγκριτου δάσους σου. Η παντοδύναμη, πρασινωπή ματιά του, πλανιέται κυρίαρχα κι εκστατικά γύρω σου. Το ποταμάκι που το διαπερνά σα θέλος φωτεινό, ρέει ατέρμονα και μαστιγώνει σιγανά τα μικρά βραχάκια που εμποδίζουν την προέλασή του. Τα πουλιά, οι αχώριστοι φίλοι των δέντρων σου, τα έντομα, οι μνηστήρες των ανθών σου, με τους αρμονικούς αξέχαστους ήχους τους, συνθέτουν μια πρωτάκουστη συναυλία, που η ανθρώπινη τέχνη δε μπορεί να δημιουργήσει. Οι χρυσαφένιες ηλιακτίδες χώνονται βαθειά στο δάσος σαν θελόμες και τρυπούν τα σωθικά του. Ω! Αγαπημένο μου, μοναδικό χωριό μου Φυλακτή! Επίγειε παράδεισε που έλκεις τον καθένα μας. Η ψυχή μου, η σκέψη, η αγάπη μου είναι κοντά σου. Φωτίζεις κι ομορφαίνεις τα παιδικά μου χρόνια, ποτίζεις και ζωγραφίζεις το νου μου, με τις λαμπρότερες αναμνήσεις της ζωής μου. ΑΞΕΧΑΣΤΗ, ΛΕΒΕΝΤΟΓΕΝΝΑ ΦΥΛΑΚΤΗ! Φυλακτή 2.8.92

Αποστόλης Π. Παληός
(Α' Γυμνασίου)

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΣΗΜΕΡΑ ΚΙ ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΚΑΘΕΣΤΗΚΥΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ από σελ. 4
θυσιαστεί έστω κι ένα απειροελάχιστο μούριό του. Κι επειδή, όσο βάθος κι αν διαθέτουν ορισμένες συνειδήσεις, το πλάτος της ατομικότητας παραμένει περιορισμένο, βαριά καταδίκη για αυτοεξόριση περιμένει τα ανυποχώρητα άτομα, που, πιο συχνά πέφτουν θύματα κάποιων κατασταλτικών μηχανισμών εξουσίας ή, στην καλύτερη περίπτωση, ζουν ασκητικά —σύγχρονοι αναχωρητές— σε κάποιες πλατείες Εξαρχείων.

Όλα τα παραπάνω θέτουν από μόνα τους ένα ακόμη όριο στη «διάσταση» ατόμου - ομάδας. Το όριο αυτό δεν είναι άλλο από την ίδια την προσωπικότητα, αν με τη λέξη αυτή εκφράζουμε τη μοναδικότητα του ατόμου.

Συνοψίζουμε τις αρχές που συνάγονται από τα παραπάνω:

- Η ατομικότητα είναι μια σεβαστή διάσταση της κοινωνικής πραγματικότητας.

- Η συλλογική ζωή, η ομάδα είναι η άλλη διάσταση, που μέσσε από τα συστήματα της αγωγής ανάγεται σε αξία και γίνεται αποδεκτή από το άτομο που χαρακτηρίζεται εξάλλου από δεκτικότητα κοινωνικής ζωής.

- Το άτομο σύρεται πότε προς τη μια και πότε προς την άλλη διάσταση με έναν τρόπο τριγωνικό και με ακόμη τραγικότερες συνέπειες.

- Είναι σεβαστή η απουσία της αναγκαίας ισορροπίας ανάμεσα στην ατομικότητα και στην κοινωνικότητα, όταν το άτομο συνειδητά αποφασίζει είτε υπέρ της μιας είτε υπέρ της άλλης.

- Είναι, ωστόσο, καταδικαστέα η απόπειρα κεραιγωγής του ατόμου, έστω κι αν η κεραιγωγή αυτή γίνεται στο όνομα κάποιας ελευθερίας.

- Εξίσου καταδικαστέος είναι ο ανώριμος αναρχισμός, όταν εκφράζεται σαν ανόπτος μπιτισμός, είτε εκδηλώνεται σαν εξίσου απαράδεκτη μανία καταστροφής και χρήσης βίας. Τι γίνεται όμως με τη νεανική αμφισβήτηση; Και σε τι διαφέρει η βία που ασκείται —ψυχολογική και όχι μόνο— όταν δεν ασκείται από το άτομο αλλά από την εξουσία, πολιτική ή κοινω-

νική δεν έχει σημασία;

Η άρνηση των νέων, πρέπει να το νιώσουμε, δεν είναι δράση είναι αντίδραση. Δεν είναι σημείο σήψης αλλά υγείας. Δεν καταστρέφει, δημιουργεί. Υπό έναν όρο όμως: Είναι άρνηση —αλλά και θέση— του κοινωνικού οικοδομήματος που ισχύει, όχι όμως και της ανάγκης να υπάρχει το κοινωνικό οικοδόμημα, έστω και αν πρέπει να γκρεμιστεί και να ξαναχτιστεί σε καινούρια βάση, σε νέα θεμέλια.

Δεν ωφελεί λοιπόν να αντιδρά η κοινωνία στην κριτική που ασκείται σε βάρος της με τον απαράδεκτο τρόπο να απομονώσει τον κριτή. Όπως θα ήταν ανόητο να κατηγορεί κανείς για μ'αν αρρώστια το γιατρό που έκανε τη διάγνωση. Πολύ περισσότερο όμως αποτελεί υποκρισία και πράξη ανομολόγητη να κλείνουμε τα αυτιά μας στη φωνή της αλήθειας από φόβο μην αποκαλυφθεί το ψέμα, πάνω στο οποίο στηρίζουμε την ευτυχία μας. Αυτό ισχύει για τα ολοκληρωτικά καθεστώτα, που δημιουργούν μονοδιάστατες κοινωνίες επιβάλλοντας τη θυσία της άλλης, εξίσου απαραίτητης διάστασης.

Μια δημοκρατία άξια του ονόματός της δημιουργεί ελεύθερους ανθρώπους. Αν κάποτε αποτυχαίνει στο ρόλο της, οφείλει να ασκεί αυτοκριτική κι όχι να περιθωριοποιεί τα ατελώς κοινωνικοποιημένα μέλη της. Μια δημοκρατική κοινωνία στηρίζεται στην ιδιαιτερότητα του ατόμου και αφήνει ανοιχτό το δρόμο της αμφισβήτησής της. Πρόκειται για μια επισημολή ισορροπία που πραγματοποιείται είτε μονάχα στο βαθμό που τα άτομα - μέλη διαθέτουν την ωριμότητα να κρίνουν από μόνα τους και ν' αποφασίζουν χωρίς δεσμεύσεις, χωρίς καταπίεση.

Στο βαθμό λοιπόν που ενοχλούμαστε από τις διαμαρτυρίες των νέων, στον ίδιο βαθμό αγνοούμε τι σημαίνει να είναι κανείς νέος και, προπαντός, στον ίδιο βαθμό μας λείπει η δημοκρατική ευαισθησία να δεχτούμε τον άλλο σαν διαφορετικό από μας. Μας λείπει δηλαδή ακριβώς το στοιχείο που —η ιστορία είναι αδιάσειστος μάρτυρας γι' αυτό— παράλληλα με την ειλικρίνεια και το πάθος για την τελειότητα υπήρξε η βάση κάθε δημιουργικής αμφισβήτησης.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Έργα που έγιναν το 1992

- Ταιμεντόστρωση δρόμου Καλύβια, προϋπολογισμού 1,5 εκ.
- Δρόμος Σιατρέικα 1,8 εκατ.
- Δίκτυο ύδρευσης Καλύβια 1,7 εκατ.
- Πεζόδρομος κάτωθι πλατείας 250.000.
- Τμήμα δρόμου προς Γιαννακείκα 250.000.
- Διάνοιξη δρόμου Κωστή 600.000.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ από σελ. 3

το τουφεκίδι και τότε ο Καραϊσκάκης έκαμε το γιουρούσι, τους πήρε φαλάγγι και περισσότεροι απ' τους μισούς Τούρκους έμειναν νεκροί και τραυματίες.

Ο πατέρας μου για να με κατατοπίσει καλά, με πήρε μια μέρα και πήγαμε στο Μουζάκι. Μόλις φθάσαμε στα Μουζιάπικα μου έδειξε: «Εκεί είναι η καλύβια του Σεραφή και πάνω στην κορφή ήταν η σκηνή του Ταγματάρχη». Περάσαμε το ποτάμι το Στουγγιότικο και μπήκαμε στο Τσιφλίκι. «Εδώ είναι το Τσέρνα, εκεί η γούρνα της Βαθάς». Προχωρούμε και αρχίζουμε την κατηφόρα. Εδώ είναι η Βρύση τ' Αγά, σε συνέχεια Μακρὰ Ράχη και φθάσαμε στη

γέφυρα του Καραϊσκάκη. Πέρα το Χάνι που θάνου και μπήκαμε στα στενά, κάτι βράχια θεόρατα, λες και τα πελέκησες με το τσεκούρι.

Μετά το θάνατο του πατέρα μου όταν πήγαίνα στο Μουζάκι, μελετούσα τα όσα μου διηγήθηκε ο πατέρας μου και μου με ναν αξέχαστα.

Αγαπητή σύνταξη, αν εγκρίνεται το άρθρο μου χρησιμοποιήστε το, αν όχι δεν θα θυμώσω. Σας χαιρετώ και σας ευχαριστώ ο συγχωριανός σας

Παναγ. Βασ. Παπαδούλης
Ρουμανία 5.6.92

ΣΧΟΛΙΟ της «Φ. της Φ.»

Αγαπητέ μας Παναγιώτη. Όχι μόνο εγκρίθηκε ομόφωνα η δημοσίευση του άρθρου σου, αλλά και μας συγκίνησε ιδιαί-

τερα. Ο προβληματισμός σου για την έκδοση της εφημερίδας ήταν και είναι και δικός μας και τονίστηκε τόσο σε αρκετές Γεν. Συνελεύσεις του Συλλόγου μας όσο και σε προηγούμενα άρθρα. Μην ανησυχείς όμως για την τύχη της. Θα βρούμε υλικό, γιατί πάντοτε θα υπάρχουν αρθρογράφοι σαν εσένα, έατω και αν βρίσκονται τόσο πολύ μακριά μας. Και κάτι ακόμη. Φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σημαντικό και απαραίτητο να είναι κάποιος «γραμματισμένος». Τα γράμματα δεν παίζουν και τόσο μεγάλο ρόλο, όσο η ανθρωπιά, η θέληση, η αγάπη και το ενδιαφέρον για τον τόπο που σε γάλωσε και τους ανθρώπους του.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΑΝΑΣΤ. ΗΛ. ΦΩΤΟΥ

Το 1952 όταν μετά τον εμφύλιο γυρίσαμε στο χωριό, διαπιστώσαμε ότι δεν είχαμε σχολείο για να μάθουν τα παιδιά μας γράμματα. Το παλαιό σχολείο που υπήρχε ήταν μονοθέσιο, το κτίριο παλαιό και ετοιμόρροπο, οι πόρτες και τα παράθυρα δεν είχαν καλή εφαρμογή και ήταν σκεπασμένο με τσίγκους. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, φύσηξε ένας δυνατός αέρας, που πήρε όλη τη σκεπή και την έριξε δίπλα στον Άη Γιώργη.

Έτσι αναγκαστήκαμε να προχωρήσουμε στην κατασκευή καινούργιου σχολείου. Αρχικά αποφασίστηκε το σχολείο να γίνει στον Παλιόπυργο, που σήμερα είναι η πλατεία και το κοινοτικό γραφείο του χωριού μας. Φέραμε μπουλντόζα, που ισοπέδωσε το χώρο, αλλά μετά σκεφτήκαμε ότι θα κυκλοφορούσαν αυτοκίνητα και θα δημιουργούσαν προβλήματα στα παιδιά. Έτσι στη συνέχεια αποφασίσαμε να γίνει το σχολείο στο χώρο όπου υπάρχει σήμερα.

Οι δυσκολίες που αντιμετωπίσαμε ήταν πάρα πολλές. Έπρεπε αρχικά να γκρεμιστεί το παλαιό σχολείο, να απομακρυνθούν τα μπάζα και στη συνέχεια να ισοπεδωθεί ο χώρος για να αρχίσει η κατασκευή του καινούργιου σχολείου. Όλα αυτά βέβαια, όπως και οι εργασίες που θα αναφέρω στη συνέχεια, έπρεπε να γίνουν με τα χέρια, γιατί μηχανήματα δεν υπήρχαν και το κυριότερο δεν υπήρχαν χρήματα! Ένας και μοναδικός τρόπος υπήρχε για να γίνει το σχολείο Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ!

Αρχισαν, λοιπόν, οι εργασίες για την κατασκευή του καινούργιου σχολείου.

Σε μικρό χρονικό διάστημα, γκρεμίστηκε το παλαιό σχολείο, ισοπεδώθηκε ο χώρος και μετά ο πολιτικός μηχανικός έκανε τα σχέδια για το καινούργιο σχολείο, που έπρεπε να γίνει τριτάξιο, γιατί τα παιδιά ήταν πάρα πολλά, πάνω από 130.

Στη συνέχεια με την παρουσία του Νομάρχη, του μηχανικού και των συγχωριανών μας έγιναν τα εγκαίνια και η δημοπρασία για την κατασκευή του σύμφωνα με τα σχέδια του μηχανικού. Αρχιμάστορα ζανέλαβε ο συγχωριανός μας Χρήστος Σιάντος και μαζί με τον Ηλία Πλιάτσικα και το Βάιο Λινά και άλλους συγχωριανούς μας άρχισαν τις εργασίες κατασκευής.

Όπως ανέφερα και παραπάνω οι δυσκολίες που αντιμετωπίσαμε σε κάθε φάση κατασκευής ήταν πάρα πολλές.

Έπρεπε να μεταφέρουμε με τα ζώα όλα τα υλικά για το κτίσιμο. Βγάλαμε πέτρες για γωνίες από το πετρωτό, τις οποίες μετέφεραν με προσωπική εργασία οι συγχωριανοί μας με τα ζώα τους. Επίσης μεταφέρθηκε με τον ίδιο τρόπο η πέτρα που έβγαλε η μπουλντόζα που ισοπέδωσε τον Παλιόπυργο. Άμμο κουβαλήσαμε από το ποτάμι, με τα ζώα φυσικά, γιατί αυτοκίνητο δεν ερχόταν στο χωριό. Όσον αφορά τον ασβέστη ήταν αδύνατο να τον μεταφέρουμε από την Καρδίτσα. Έτσι αναγκαστήκαμε και πήραμε μάλιστα που έφτιαξε ασβέστη στα «αναβραστικά». Άλλοι τον έλιωναν στις γούρνες και άλλοι τον μετέφεραν με τα ζώα στο σχολείο. Εν τω μεταξύ πουλήσαμε τους τσίγκους που βγάλαμε από το παλαιό σχολείο και καλύψαμε διάφορα μικροέξοδα. Στη συνέχεια πήραμε γύρω στις 150.000 από το κράτος με τις οποίες πληρώσαμε τα τσιμέντα και διάφορα άλλα υλικά και τους μαστόρους.

Αφού, λοιπόν, κτίστηκε το σχολείο πήραμε άδεια από το Δασαρχείο για να κόψουμε ξύλα για τη σκεπή του. Όλες, βέβαια, αυτές οι δουλειές κόψιμο, πελέκημα, μεταφορά ξύλων έγιναν με προσωπική εργασία των συγχωριανών μας.

Εδώ θα πρέπει να αναφέρω ότι ορι-

σμένους συγχωριανούς μας, που αρνήθηκαν να προσφέρουν προσωπική εργασία, ο Πρόεδρος του χωριού μας τους πήγε στον «εισπράκτορα» και έτσι αναγκάστηκαν να πληρώσουν τα μεροκάματα που τους αναλογούσαν. Εμένα σαν πρόεδρο της σχολικής εφορίας, με πήγαν στο δικαστήριο για κατάχρηση των χρημάτων, που εισπράξαμε από τους συγχωριανούς που αρνήθηκαν την προσωπική εργασία, όπου βέβαια αθώωθηκα.

Έγινε, λοιπόν, το Δημοτικό σχολείο του χωριού μας, κάτω από αντίξοες συνθήκες και με πολλές δυσκολίες. Για πολλά χρόνια το σχολείο λειτουργούσε με πάρα πολλά παιδιά και με δύο δασκάλους. Με την πάροδο του χρόνου όμως και αφού οι συγχωριανοί μας σιγά σιγά άρχισαν να φεύγουν από το χωριό, αναζητώντας στις μεγάλες πόλεις καλύτερη τύχη, το χωριό ερήμωσε και το σχολείο έκλεισε.

Τώρα που το σχολείο έκλεισε και προοπτικές να λειτουργήσει ξανά δεν υπάρχουν, κάνω πράταση στους συλλόγους του χωριού μας να διαμορφώσουν την μία αίθουσα του σχολείου σε μουσείο, όπου θα συγκεντρώσουμε κάθε τι που έχει σχέση με την ιστορία του χωριού μας.

Για την ιστορία αναφέρω ότι η κατασκευή του σχολείου άρχισε το 1952 και τελείωσε το 1955 και η σχολική εφορία που πραγματοποίησε την κατασκευή του αποτελούνταν από τους: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟ ΦΩΤΟ ως πρόεδρο, ΓΕΩΡΓΙΟ ΑΛΕΞΙΟΥ ως αντιπρόεδρο και ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΚΙΣΣΑ ως μέλος.

Θα ήταν παράλειψή μου όμως εάν δεν ανέφερα την τεράστια συμβολή του τότε δασκαλου στο χωριό μας κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΙΣΣΑ στην κατασκευή του σχολείου.